

РЕШЕНИЕ

№ 472

гр. София, 17.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 07.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3464** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от В. С. К. от [населено място] срещу Писмена заповед № АС-119/29.03.2023г. на Председателя на Софийски районен съд, в частта, с която е „обърнато внимание по официален ред“ на съдия К. за извършване на дисциплинарно нарушение по реда на чл. 307, ал.3, т.2 от ЗСВ.

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед при следните съображения: Счита, че заповедта е издадена в противоречие с материалния закон, при неправилно установени факти и обстоятелства и при превратно упражняване на властническите правомощия на Председател на съда.

Сочи, че е отправил 18 на броя доказателствени искания към преписката за изясняване на релевантни обстоятелства, които не са уважени без мотиви за това. Налице било и необсъждане на наведените доводи и мотиви от страна на лицето в производството. Неправилно било и позоваването на предходно издадена Заповед № АС-295/21.07.2022г. на Председателя на СРС, с която е прекратено предходно дисциплинарно производство срещу него.

Счита, че не е налице нито едно от вменените нарушения. Моли да бъде извършен преюдициален контрол на Заповед № АС-72/23.02.2023г. на Председателя на СРС, с която са образувани двете дисциплинарни производства, както и на Заповед № АС-295/21.07.2022г., с която е прекратено предходното такова.

Излага съображения, че не е подчинен на Председателя на СРС, като липсват и нормативно установени задължения за среща със същия и неговите заместници, а неприемането на такава среща, не може да представлява дисциплинарно нарушение.

Сочи в тази насока, че не е част от структурата на СРС, нито служител на администрацията. Изтъква, че винаги е бил безупречен като съдия и постига изключително високи резултати. Намира за недопустимо недостатъците на администрацията да бъдат прехвърляни върху него, както счита, че се е случило в процесния казус.

Въвежда конкретика относно двете установени като необосновано забавени дела, във връзка с които е наложено наказанието. Дава данни за обема работа, която е извършил, считано от поемането на 9-ти наказателен състав при СРС, НО. Сочи, че с оглед забавянето на НОХД 23649/2014г. за периода от 22.12.2014г. до 07.10.2019г. /когато е поел делото/ липсват данни да е търсена нечия отговорност за това, като намира делото за необосновано забавено през този период. Счита, че причината за забавяне на това производство не се дължи на негови действия или бездействия като съдия, а на действията на работилите го преди него съдии.

В горния смисъл намира, че е приложен избирателен подход и че е налице личен елемент, като отново се позовава на забавени производства от свои колеги, които не са санкционирани.

Излага съображения относно некачественото разпределение на работата на съдебната администрация в СРС, като в частност изтъква, че съдебният секретар И. И. няма нужните качества да върши работата си. Посочва, че същата е била секретар на няколко съдебни състава – 11-ти, 22-ри, 96-ти и 129-ти състав. Всички изброени председатели на състави имали оплаквания срещу нейната работа, поради което същата е била преразпределяна на други състави. В същия смисъл е подадена молба от жалбоподателя до Председателя на съда, която не е уважена към датата на вмененото деяние. Тъй като не е взето отношение и становище от страна на Председателя на СРС, се е наложило съдия К. да отложи двете дела, поради невъзможност да свърши качествено работата си в хода на откритото съдебно заседание, съответно от 09.00ч. и от 10.00 часа на 16.02.2023г. Сочи, че на същата дата от 13.30ч. с участието на съдебния секретар И. е разгледено в открито съдебно заседание НАХД 15631/2022г. в присъствието на длъжностно лице от служба „Съдебни секретари“ при СРС Е. Н., но същата не е следила за работата на колегатата си И., а за неговите процесуални действия като съдия.

Прави извод за злоупотреба и превратно упражняване на правомощия на Председателя на СРС в процесната ситуация.

Моли за отмяна на заповедта и осъществяване на косвен съдебен контрол върху Заповед № АС 137/25.03.2022г. и Заповед № АС 72/23.02.2023г. за образуване на двете дисциплинарни производства, както и на Заповед № АС-295/21.07.2022г.

Делото е постъпило в съда с приложено становище от 28.06.2023г. от ответника, в което се излагат мотиви по съществуващото на спора и се моли жалбата да бъде оставена без уважение.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. И. с редовно пълномощно по делото. Поддържат жалбата на посочените в нея основания. Представят писмена защита. Адв. И. претендира разносните по делото.

Ответникът Административен ръководител на Софийски районен съд се представлява от ръководител сектор „Правно обслужване“ Т. Д. с редовно пълномощно. Оспорва жалбата и моли заповедта да бъде потвърдена. Прави възражение за прекомерност на договорения адвокатски хонорар.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане, като подадена срещу подлежащ на съдебно разглеждане административен акт, неблагоприятен за адресата си и в преклузивния за това срок.

Разгледана по същество, същата се преценява като основателна, предвид следното:

По фактите се установява:

Със Заповед № АС-72/23.02.2023г. на Председателя на СРС е образувано дисциплинарно производство срещу съдия В. К., председател на 9-ти състав, НО при СРС, с цел проверка на данни за осъществено нарушение на чл. 307, ал.3, т.2 от ЗСВ, изразяващо се в следното: На 16.02.2023г. в 09.00 часа било насрочено открито съдено заседание на НАХД № 15906/2022г. по описа на СРС, НО, 9-ти състав, а от 10.00 часа било насрочено в открито съдебно заседание НОХД №23649/2014г. по описа на СРС, НО, 9-ти състав. За участие на съдебен секретар в посочените заседания била определена служителката И. И. на длъжност съдебен секретар в СРС. Във връзка с предходни оплаквания от съдия В. К. от съдебния секретар И., било разпоредено в съдебната зала по време на откритите заседания да присъства и.ф. началник на отдел „Съдебни секретари“ при СРС Е. Н., с цел непосредствено възприемане на работата на служителя И.. В 08.50 часа на 16.02.2023г. съдебният секретар И. и служителят Н. се намирали в съдена зала №5 в сградата на СРС, определена за провеждането на открити съдебни заседания по цитираните дела. При влизането си в залата, съдия К. разпоредил на двете служителки да напуснат залата, с оглед което не са проведени заседания по посочените дела, а с последващи определения в закрито съдебно заседание същите са отложени съответно за 21.02.2023г./НАХД №15906/2022г./ и за 28.02.2023г./НОХД 23649/2014г./.

По фактите не е налице спор относно тези обстоятелства.

Така установените обстоятелства са приети от Председателя на СРС за извършено нарушение от страна на съдия К. на нормата на чл. 307, ал.3, т.2 от ЗСВ, която третира като дисциплинарно нарушение действие или бездействие от страна на съдията, вследствие на които необосновано е забавено производството по съдебно дело.

Решаващият орган е приел, че разпореждането на съдия К. към двете служителки да напуснат съдебната зала е довело до необосновано отлагане, респ. забавяне на производствата по делата. Прието е също, че релевантно за съставомерността на това нарушение, е забавянето да е необосновано. В процесния случай забавянето не можело да бъде обвързано с натовареността на съдията, като е отчетен и големият обем работа на съдиите при СРС. Изложено е, че липсват други обективни фактори, а забавянето е следствие от несъгласието на съдията да работи с определения съдебен секретар, както и с преценката на ръководството на СРС да организира наблюдение на служителя от непосредствения ѝ ръководител за анализиране на работата ѝ, с оглед направени оплаквания от съдия К.. Горното е счетено за демонстративно поведение от страна на съдията да наложи своята преценка относно организацията на работата на съда. Сочи се, че доколкото организацията на работата на съда, включително определянето на съдебни секретари, е в правомощията единствено на ръководството на съда, в частност на административния ръководител, при което се налага съобразяване на множество фактори, то налагането на мнението и

волята на съдията по този безпрецедентен начин, е недопустимо. С оглед това е изведена констатация, че конкретното отлагане на делата не почива на предписаните от процесуалните закони причини, поради което е налице необосновано забавяне. В процесния случай се сочи, че в хода на организацията на работа на съда, в частност – определянето на секретар за конкретните заседания, е съобразено възражението на съдия К., именно поради което е разпоредено присъствието на и.ф. началник на отдел „Съдебни секретари“ при СРС за проверка на работата ѝ. Съобразена е и липсата на оплаквания от други съдии относно работата на секретар И..

Посочено е още, че във връзка с поставени изисквания и възражения относно организацията на работата в съда, е отправена покана до съдия К. да проведе среща със заместник-председателите на СРС на 15.02.2023г., но същият не е откликнал и такава не е проведена. На лицето е предоставена възможност да проведе разговори с ръководството на съда и преди това, но същият не се е възползвал от нея, а само от възможността да представи писмено становище в хода на образуваното дисциплинарно производство.

Направен е извод, че формално са осъществени всички признаци на дисциплинарно нарушение по чл. 307, ал.2, т.3 от ЗСВ. Отчетено е обаче обстоятелството, че отсрочването на делата е в сравнително кратък срок – съответно на 21.02.2023г. и 28.02.2023г., поради което са налице пренебрежими вредни последици. Последното е прието за липса на достатъчна тежест на нарушението, която да обоснове налагане на наказание.

Възприета е обаче тезата, че е налице поведение, което не кореспондира с нормативните изисквания, както и че действията на съдия К. са станали достояние на участниците в съдебните производства, поради което по отношение на него следва да бъдат предприети действия с цел недопускане на подобни нарушения в бъдеще. Последното е преценено за необходимо и с оглед предходни констатации за дейността на съдията. Визирано е предходно образувано дисциплинарно производство, което е прекратено със Заповед № АС-295/21.07.2022г. на Председателя на СРС. Последното производство е било образувано във връзка с установяване на нарушения, изразяващи се в неспазване на Кодекса за етично поведение на българските магистрати, което накърнява престижа на съдебната власт. Производството е прекратено, поради проведен разговор със съдия К., в хода на който той е изразил съгласие по всички поставени пунктове.

Така установеното в хода на производството е довело до извод за необходимост от предупреждение на съдия К., което да съдейства за в бъдеще да не се стига от негова страна до извършване на действия и бездействия, които представляват дисциплинарни нарушения, вкл. и констатираното в конкретния случай поведение по движението на двете дела.

Съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган, на основание чл. 327, ал.1 от ЗСВ. Същата съдържа мотиви и следващ се от тях диспозитив, поради което следва да бъде възприето, че е в съответната предвидена от закона форма.

Настоящият състав обаче намира, че са допуснати съществени нарушения в хода на производството, изразяващи се в непълно изясняване на релевантни обстоятелства, което е довело и до противоречие с материалния закон.

На основание чл. 327 от ЗСВ административният ръководител може да обръща внимание на съдиите, прокурорите и следователите за допуснатите от тях нарушения по образуването и движението на делата или по организацията на работата им, за

което уведомява съответната колегия на Висшия съдебен съвет.

Цитираната разпоредба систематически се намира в глава шестнадесета, раздел първи с наименование „Дисциплинарна отговорност на съдиите, прокурорите и следователите, на административните ръководители на съда, прокуратурата и следствието, на техните заместници и на членовете на Висшия съдебен съвет“. По своето естество "обръщането на внимание" е вътрешноорганизационна мярка, прилагана от административния ръководител при упражняване на ръководните му функции, която има дисциплинаращ и превантивен ефект. Макар и да не е дисциплинарно наказание, обръщането на внимание в хипотезата на чл. 327 от ЗСВ е особена административно дисциплинарна мярка с неблагоприятни правни последици за кариерното развитие на магистрата. Поради това тя следва да се прилага за допуснати нарушения по образуването и движението на делата или по организацията на работата, които, преценени в съвкупност, насочват към извод за отклонение на магистрата от възприетите стандарти при изпълнение на професионалните му функции. Когато мярката се налага само за едно нарушение, както е в настоящия случай, е необходимо да се установи, че неговата тежест сочи за съществени пропуски и недостатъци, дължащи се на несвоевременно и неадекватно планиране на обема на работа, небрежност или други субективни причини, които е необходимо да бъдат отстранени и поправени по реда на чл. 327 от ЗСВ.

Дисциплинарната мярка по чл. 327 от ЗСВ се прилага, когато това е наложително, за да се отстранят недостатъци в работата на магистрата. За целта следва да е установено недостатъчно добро изпълнение на служебните задължения, което обосновава необходимост от упражняване на контрол от административния ръководител, за да се постигне оптимална и ефективна организация на работата на магистрата.

Установеното в случая нарушение, състоящо се в отлагане на две дела на дати, които отстоят на 5 дни, съответно на две седмици от първоначално обявеното съдебно заседание, не обосновава необходимост от прилагане на мярката по чл. 327 от ЗСВ с цел дисциплинирането на магистрата.

За да бъде възприето безспорно извършване на нарушение на чл. 307, ал.3, т.2 от ЗСВ, установено за допуснато в случая, е необходимо да бъде изследвана общата натовареност на съдията, което в процесния случай не е сторено.

Съдът намира за необходимо да отбележи, че отлагането на делата не следва да се приравнява на „забавяне“ по смисъла на нормата на чл. 307, ал.3, т.2 от ЗСВ. За да е налице вмененото забавяне, следва да бъде изследвано всяко от производствата поотделно, от образуването му, респ. от възлагането му на конкретен съдия, до приключването му. В процесния случай такъв анализ не е извършван по отношение на двете съдебни дела. Нещо повече, установява се, че НАХД №15906/2022г., което е отложено от дата 16.02.2023г. за дата 21.02.2023г. е обявено за решаване на посочената дата, като съдебен акт по същото е постановен на 24.02.2023г. Същото е образувано на 14.12.2022г. и е решено на 24.02.2023г., т.е. общата продължителност е три месеца и 10 дни, а решението е изготвено в тридневен срок от обявяването му за решаване.

По отношение на другото наказателно производство се установява следното: Продължителността на производството по НОХД № 23649/2014г. е от 22.12.2014г., като е разглеждано от различни съдии, поемащи 9-ти състав, НО на СРС. На съдия К. делото е разпределено на 07.10.2019г. Същото е било насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 16.02.2023г. от 10.00 часа, като е отложено от дата

12.01.2023г., поради необходимостта от събиране на писмени доказателства В същото заседание на страните е предложена и алтернативна дата – 28.02.2023г., на която дата всъщност е отложено делото от 16.02.2023г. В заседанието на 28.02.2023г. е даден ход на устните състезания и делото е приключило с постановяване на присъда.

Горните обстоятелства не са изследвани от административния ръководител на СРС, а формално е прието, че е налице забавяне на производствата, необосновано от процесуална необходимост в производствата. Както бе посочено, съдът приема, че отлагането на двете дела на съвсем близки дати, не представлява „забавяне“, като следва да бъде отчетено цялото движение по делата, което опровергава тези изводи.

Настоящият състав на АССГ намира, че с процесното поведение – изгонване на служителки от съдебна зала и последвалото отлагане на делата, съдия К. е допуснал нарушение на етичните правила и норми. Налагането на мнението му относно избора на съдебен секретар е извън неговите правомощия, тъй като е в суверенната преценка на административния ръководител на съда. Именно защото е съобразено направеното от него оплакване, е въведена в залата и друга съдебна служителка, която да осъществи контрол върху работата на съдебния секретар, от когото съдията се е оплакал. Изгонване на служители от съдебна зала в присъствието на участници /страни/ по делото, съдът възприема за неколегиално и непрофесионално поведение, с което се уронва престижа на съдебната власт. Налагането на смяна на съдебния секретар от страна на съдията посредством описаните методи е извън неговата компетентност и права и е реализирано по недопустим начин. Извън правото на съдията е да изгони който и да било служител от работното му място при изпълнение на служебните му задължения, вменени им от ръководството на съда, в чиито изключителни правомощия е това. Обвинение обаче за неспазване на правилата на Етичния кодекс от страна на административния ръководител на СРС не е вменявано на съдия К., поради което не следва да бъде предмет на обсъждане в настоящото производство. За неговите нужди, съдът приема, че установеното деяние е несъответно квалифицирано като нарушение, поради което противоречи на материалния закон и следва да бъде отменено.

Исканията за разглеждане инцидентно на други актове, издавани от Председателя на СРС в настоящото производство, са недопустими. Цитираната Заповед № АС-72/23.02.2023г. е с характер на акт по чл. 21, ал.5 от АПК, тъй като слага началото на производство, крайният акт по което подлежи на оспорване. Аналогично е положението относно Заповедта за образуване на предходното производство. Заповедта, с която същото е прекратено се явява благоприятен акт за жалбоподателя, поради което за същия липсва правен интерес от оспорване. Последните обстоятелства съдът излага за пълнота, доколкото разглеждането на

предходни влезли в сила актове или такива, неподлежащи на оспорване, в рамките на настоящото производство, е недопустимо.

В тази връзка следва да бъде отбелязано, че волята на издателя на акта е да обърне внимание на съдията във връзка с конкретно вменено поведение, а именно – деянието от 16.02.2023г. в съдебна зала. Изложените други факти и обстоятелства в заповедта не са вменявани като нарушение, допуснато от страна на съдията, поради което не подлежат на обсъждане. Неявяването на съдия К. на срещата със заместник-председателите на СРС е част от мерките, които са взети от СРС във връзка с негово оплакване, а не е част от обвинението за допуснати от него нарушения, поради което изложеното относно липсата на субординация по отношение на ръководството на СРС спрямо съдията се явява, макар и вярно, ирелевантно. Качествата на служителя И. И., както и приложеното досие на служителя в настоящото дело, също са неотнормими за изхода от спора.

При този изход на спора, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени претендираните разноски, като следва да бъде уважено възражението за прекомерност на договорения адвокатски хонорар от страна на процесуалния представител на ответника. Възнаграждението следва да бъде уважено до определения от Наредба № 1/2004г. минимален размер от 1000 лева. Твърдението, заявено в проведеното съдебно заседание на 07.12.2023г. относно сложността на производството съдът намира за несъстоятелно. Приобщаването на множество документи по искане на жалбоподателя съдът уважи, поради тяхната допустимост, но голяма част от последните се явяват неотнормими за спора, съобразявайки предмета на същия и изложеното по-горе. Извън това, принципно големият обем на доказателствата по делата не води непременно до фактическа или правна сложност на заявения спор.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. 2 и чл. 143 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № АС-119/29.03.2023г. на Административния ръководител на Софийски районен съд в частта ѝ, с която на съдия В. К. е обърнато внимание, на основание чл. 327, ал.1 от ЗСВ за допуснато нарушение на чл. 307, ал.3, т.2 от ЗСВ.

ОСЪЖДА Софийски районен съд да заплати в полза на В. С. К. сумата от 1010 / хиляда и десет/ лева, представляваща признати разноски за производството.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: